1

Nebe nad sanfranciskou zátokou bylo ohnivě rudé. Za okénkem letadla se z mlžných mraků vynořil most Golden Gate. Stroj se naklonil nad Tiburonem a pomalu ztrácel výšku, zamířil k jihu a nad San Mateo Bridge provedl další ostrý obrat. Při pohledu z kabiny cestujících to vypadalo, jako by letadlo plynule klesalo k solným jezerům, třpytícím se odlesky tisíců světel.

*

Kabriolet Saab se protáhl mezi dvěma nákladními vozy a přejel napříč třemi pruhy, nedbaje zběsilého blikání rozzlobených řidičů. Opustil dálnici číslo 101 a na poslední chvíli se mu podařilo zařadit se na výjezd směrem na mezinárodní letiště v San Franciscu. Na konci rampy Paul zpomalil, aby si na směrových tabulích ověřil, že jede správně. Zaklel, protože si spletl odbočku, a pak více než sto metrů couval, aby se dostal ke vjezdu do parkingu.

*

Počítač v pilotní kabině ohlásil výšku sedm set metrů. Krajina se opět změnila. V paprscích zapadajícího slunce se rýsovalo

množství výškových budov, jedna modernější než druhá. Z křídel se vysunuly klapky, které zvětšovaly nosné plochy letadla a umožňovaly ještě snížit jeho rychlost. Netrvalo dlouho a ozval se tlumený hluk vysouvajících se podvozků.

*

Světelný panel v příletové hale ohlašoval, že letadlo na lince AF 007 právě přistálo. Zadýchaný Paul seběhl po eskalátoru a pospíchal chodbou. Mramorová podlaha klouzala, on dostal v zatáčce smyk a jen tak tak se zachytil rukávu kapitána letadla, jenž kráčel opačným směrem. Spěšně se mu omluvil a pokračoval ve svém šíleném běhu.

*

Airbus A 340 společnosti Air France pomalu pojížděl po asfaltové ploše a jeho legrační nos se impozantně blížil ke skleněné stěně terminálu. Zvuk turbín umlkl dlouhým svistem a teleskopická lávka přirazila k trupu letadla.

*

U východu mezinárodních příletů stál v předklonu Paul s rukama na kolenou a snažil se popadnout dech. Posuvné dveře se otevřely a první vlna cestujících se začala rozlévat do haly.

V dálce se v davu kývala zvednutá paže a Paul si razil cestu vstříc svému nejlepšímu příteli.

„Vždyť mě umačkáš," řekl Arthur Paulovi, který ho tiskl v přátelském objetí.

Prodavačka ve stánku opodál je dojatě pozorovala.

„Přestaň, koukají se na nás," poznamenal Arthur důrazně.

„Víš, moc jsi mi chyběl," prohlásil Paul a táhl ho směrem k výtahům do parkingu; přítel se na něj pobaveně díval.

„Co má znamenat ta havajská košile? Hraješ si na Magnuma?"

Paul sledoval svůj obraz v zrcadle na stěně kabiny. Zašklebil se a zapnul si knoflíček košile.

„Byl jsem ve tvém novém bytě," pokračoval Paul. „Předevčírem přivezli stěhováci od firmy Delahaye Moving všechny tvoje krabice s věcmi. Trochu jsem tam porovnal, co jsem zvládl. Vykoupil jsi celou Paříž, nebo jsi jim v obchodech ještě něco nechal?"

„Díky, že ses o to postaral. Jaký je byt?"

„Uvidíš sám, ale myslím, že se ti tam bude líbit. A navíc to nebudeš mít daleko do kanceláře."

Po dokončení impozantní stavby kulturního centra udělal Paul všechno pro to, aby Arthura přemluvil k návratu do San Francisca. Nic nedokázalo vyplnit prázdnotu, kterou v jeho životě zanechal odjezd člověka, jehož miloval jako vlastního bratra.

„Moc se to tu nezměnilo, co jsem tady nebyl," prohlásil Arthur.

„Mezi Čtrnáctou a Sedmnáctou ulicí vyrostly dva mrakodrapy, postavili tu jeden hotel a nějaké kancelářské budovy, a tobě připadá, že se město nezměnilo?"

„A jak si vede naše projekční kancelář?"

„Pominu-li problémy s tvými pařížskými klienty, jde všechno víceméně dobře. Maureen se za čtrnáct dní vrací z dovolené, nechala ti na stole vzkaz. Ta přímo hoří nedočkavostí, že tě zase uvidí."

V době, kdy v Paříži probíhaly stavební práce, mluvil Arthur několikrát denně se svou asistentkou – zařizovala pro něj všechny běžné záležitosti.

Paul málem minul výjezd z dálnice, a tak znovu přejel napříč

všemi pruhy, aby se dostal na odbočku směrem na Třetí ulici. Jeho riskantní manévr byl odměněn koncertem klaksonů.

„Omlouvám se," pronesl při pohledu do vnitřního zpětného zrcátka.

„Prosím tě, s tím si nedělej hlavu. Kdo někdy zažil provoz na náměstí Étoile, ten už se nebojí ničeho."

„To má být co?"

„To je největší pouťový autodrom na světě, a navíc zadarmo!"

Arthur využil toho, že zastavili na křižovatce Van Ness Avenue, aby otevřel sklápěcí střechu. Plátěná střecha se s mohutným skřípěním složila.

„Nedokážu se s tímhle autem rozloučit," prohlásil Paul. „Sice v něm sem tam něco hapruje, ale vcelku se ještě drží dobře."

Arthur stáhl okénko a nasál vzduch přicházející od moře.

„Tak jaká je Paříž?" zeptal se Paul nadšeně.

„Plná Pařížanů!"

„A jaké jsou Pařížanky?"

„Stále stejně elegantní!"

„No a co ty a Pařížanky? Prožil jsi nějaký románek?"

Arthur si dal s odpovědí načas.

„Jako mnich jsem tam rozhodně nežil, pokud máš na mysli tohle."

„Já mám na mysli vážnou známost. Zamiloval ses?"

„A ty?" zeptal se Arthur.

„Stále svobodný!"

Saab ostře zahnul na Pacific Street a zamířil na sever města. Na křižovatce s Fillmore zajel Paul k chodníku.

„Tak, tady je tvůj nový *home, sweet home*; doufám, že se ti bude líbit. Kdyby ses tu necítil dobře, vždycky se můžeme s realitní kanceláří nějak dohodnout. Vybírat za druhého není zrovna nejjednodušší..."

Arthur přítele přerušil: určitě se mu tady bude líbit, tím si byl jist.

Obtíženi zavazadly prošli halou nevelkého domu. Výtah je vyvezl do třetího patra. Když kráčeli chodbou kolem dveří s označením 3B, prozradil Paul Arthurovi, že potkal jeho sousedku. „Je to fešanda," šeptl, když otáčel klíčem v zámku protějších dveří.

Z okna obývacího pokoje se otevíral pohled na střechy domů na Pacific Heights. Do místnosti vstupovala hvězdnatá noc. Stěhováci rozmístili po bytě nábytek, který dorazil z Francie, a proti oknu sestavili pracovní stůl. Krabice s knihami byly vybalené a jejich obsah už ležel na policích v knihovně.

Arthur hned začal přemísťovat nábytek; pohovku otočil čelem k velkému oknu a dvě masivní křesla odstrčil k malému krbu.

„Koukám, že té své mánie ses nezbavil!"

„Takhle je to lepší, nemyslíš?"

„Je to dokonalé," přikývl Paul. „Teď se ti to líbí?"

„Cítím se tu doma!"

„Jsi zpátky ve svém drahém městě, ve své čtvrti, a s trochou štěstí i ve svém životě!"

Paul jej provedl zbývajícími místnostmi. Ložnice měla ideální rozměry a byla v ní už velká postel, dva noční stolky a u zdi stál stolek. Malým okénkem přilehlé koupelny proudily měsíční paprsky. Arthur ho ihned otevřel – byl z něj krásný výhled.

Paula velmi mrzelo, že musí přítele opustit hned první večer po jeho příletu, měl však před sebou pracovní večeři; jejich společný ateliér se ucházel o důležitý projekt.

„Rád bych tam šel s tebou," řekl Arthur.

„Když vidím, co s tebou udělal časový posun, tak budu radši, když zůstaneš doma! Stavím se pro tebe zítra a zajdeme na oběd."

Paul sevřel Arthura v náručí a zopakoval mu, jak moc je rád, že se vrátil. Když opouštěl koupelnu, otočil se zpátky a prstem ukázal na stěny místnosti.

„Abych nezapomněl! Jedné úžasné věci sis v tomhle bytě ještě nevšiml!“

„Čeho, prosím tě?“ zeptal se Arthur.

„Není tu žádný šatník!“

*

Po Potrero Avenue v centru San Francisca svižně ujížděl zářivě zelený triumph. Vrchní hlídač parkoviště v San Francisco Memorial Hospital John Mackenzie odložil noviny. Poznal charakteristický zvuk motoru vozu mladé doktorky, sotva projela křižovatkou s Dvaadvacátou ulicí. Pneumatiky kabrioletu zahvízdaly před jeho budkou. Mackenzie vstal ze židle a pohlédl na kapotu, zastrčenou pod vjezdovou závoru téměř až po čelní sklo.

„Pospícháte operovat našeho starého nebo to děláte čistě proto, abyste mě naštvala?“ zeptal se hlídač a pokyvoval přitom hlavou.

„Troška adrenalinu přece nemůže vašemu srdci uškodit, Johne. Měl byste mi spíš poděkovat. Necháte mě teď projet, prosím?“

„Nemám tu pro vás volné místo. Dnes večer přece nemáte službu.“

„Zdržím se jen chvilku! Zapomněla jsem si ve skříňce skripta z neurochirurgie.“

„Doktorko, pohybujete se jenom mezi svou prací a tímhle fárem, a jednoho dne se zabijete. Sedmadvacítka vpravo vzadu je volná.“

Lauren se na něj vděčně usmála, závora se zvedla a ona v tomtéž okamžiku sešlápla plynový pedál; ozvalo se další zahvízdá-

ní pneumatik. Vítr jí odfoukl z čela pár pramínků vlasů a odhalil jizvu po starém zranění.

*

Sám uprostřed obývacího pokoje dolaďoval Arthur uspořádání svého bytu. Paul postavil na jednu z polic knihovny hifivěž.

Zapnul rádio a věnoval se vybalování posledních krabic, naskládaných v rohu. Ozval se zvonek a Arthur zamířil ke dveřím. Okouzlující stará dáma mu podávala ruku.

„Rose Morrisonová. Jsem vaše sousedka!"

Arthur ji pozval dál, ona však pozvání odmítla.

„Moc ráda bych si s vámi poklábosila," řekla, „jenomže mám hrozně nabitý večer. Takže se rovnou dohodněme: žádný rap, žádné techno, připouští se rythm and blues, ale jenom kvalitní, a co se týká hip hopu, to se teprve uvidí. Budete-li cokoli potřebovat, zazvoňte u mých dveří. A zvoňte pořádně, já jsem hluchá jako poleno!"

Slečna Morrisonová vklouzla do svého bytu. Pobavený Arthur zůstal ještě chvíli stát přede dveřmi, než se zase vrátil ke své práci.

O hodinu později mu intenzivní kručení v žaludku připomnělo, že od chvíle, kdy se v letadle podávalo jídlo, neměl v ústech ani sousto. Bez valné naděje otevřel chladničku a ke svému překvapení tam objevil láhev mléka, máslo, balíček toastového chleba, pytlík těstovin a lístek, kde mu Paul přál dobrou chuť.

*

Čekárna pohotovosti byla plná k prasknutí. Lehátka, kolečková křesla, židle, lavice, každé sebemenší místečko bylo obsaze-

né. Za sklem kanceláře si Lauren pročítala seznam příjmů. Sotva z velké bílé tabule zmizela jména již ošetřených pacientů, ihned je nahradila další.

„Prošvihla jsem snad zemětřesení?“ zeptala se ironicky sestry na příjmu.

„Vás nám seslalo samo nebe. Máme toho tady požehnaně.“

„To vidím,“ přisvědčila Lauren. „Co se stalo?“

„Kamionu se utrhl přívěs a svou bláznivou jízdu zakončil ve výloze supermarketu. Třiadvacet zraněných, z toho deset těžce. Sedm jich je ve vyšetřovacích boxech tady za mnou, tři jsou na snímkování, už jsem volala na oddělení resuscitace, aby nám poslali posilu,“ pokračovala Betty a podávala jí hromadu karet.

„Tak to nám začíná pěkný večer!“ uzavřela Lauren a při těch slovech si oblékala plášť.

Vešla do prvního boxu.

Mladé ženě, která bezvládně ležela na vyšetřovacím lůžku, mohlo být tak třicet let. Lauren spěšně prolétla očima její příjmovou kartu. Ženě vytékal z levého ucha tenký pramínek krve. Doktorka byla zvyklá na leccos, a tak vzala lampičku, zastrčenou v kapse pláště, a nadzvedla pacientce víčka, jenže zorničky na světelný paprsek nezareagovaly. Prozkoumala namodralé konečky prstů a jemně položila ženinu ruku. Pro jistotu přiložila na spodní část krku stetoskop, aby ženě vzápětí přetáhla přes hlavu prostěradlo. Lauren pohlédla na hodiny na zdi, na titulní list karty napsala poznámku a vyšla ven, aby ihned zamířila do sousedního boxu. Na služebním záznamu, který zanechala na lůžku, byl zapsán čas úmrtí: 20 hodin 21 minut. Okamžik smrti je třeba zaznamenat stejně přesně jako okamžik narození.

*

Arthur prozkoumával každičký kout kuchyně, vytáhl každičkou zásuvku, a nakonec vypnul hořák pod bublající vodou. Vyšel z bytu a přešel přes chodbu, aby zazvonil na sousedku. Protože mu nikdo neotvíral, otočil se k odchodu, když tu se dveře otevřely.

„Tomuhle říkáte *pořádně zvonit*?“ zeptala se slečna Morrisonová.

„Nerad vás ruším, ale neměla byste trochu soli?“

Slečna Morrisonová se na něj zaraženě dívala.

„Nechce se mi věřit, že by muži používali k balení dívek takové ubohé triky!“

V Arthurových očích se zračil zmatek. Stará dáma vybuchla upřímným smíchem.

„Měl byste se vidět, jak se tváříte! Pojďte dál, koření je v ošatce vedle výlevky,“ řekla a hlavou pokynula směrem k malé kuchyňce, sousedící s obývacím pokojem. „Vezměte si tam, co potřebujete, já na vás nemám čas, mám moc práce.“

A pospíchala znovu zaujmout místo v pohodlném křesle před televizí. Arthur obešel pracovní pult a nevěřícně sledoval bílé vlasy slečny Morrisonové, které poskakovaly nad opěradlem křesla.

„Tak, chlapče, buď zůstaňte, nebo běžte, zkrátka si dělejte, co chcete, ale potichu. Za minutku předvede Bruce Lee neuvěřitelný výpad a tomu šéfovi triády, který mi začíná jít pěkně na nervy, uštědří pořádný výprask.“

Stará dáma mu naznačila, aby se posadil do křesla vedle ní, ale hlavně tiše!

„Až tahle scéna skončí, vezměte si v ledničce talíř se studeným nářezem a pojďte se mnou dokoukat film, nebudete lito-

vat! Konečně, večeře ve dvou je vždycky lepší, než když jí člověk sám!“

*

Muž přivázaný k vyšetřovacímu lůžku utrpěl mnohočetné zlomeniny nohou; podle pobledlých rysů obličeje slovo *trpět* přesně vystihovalo jeho situaci.

Lauren otevřela skříň s léky, aby si vzala malou skleněnou ampulku a injekční stříkačku.

Pacient zasténal:

„Já nesnáším injekce.“

„Vy muži mě nikdy nepřestanete udivovat! Máte zlomené obě nohy a bojíte se píchnutí jehly?“

„Co mi to píchnete?“

„Ten nejstarší existující lék proti bolesti na světě.“

„Neublíží mi to?“

„Bolest způsobuje stres, tachykardii, hypertenzi a zanechává nevratné následky... Věřte mi, bolest je mnohem zhoubnější než pár miligramů morfia.“

„Následky…?“

„Jaké je vaše povolání, pane Kowacku?“

„Jsem automechanik!“

„Takže já vám nabídnu obchod: důvěřujte mi, pokud jde o vaše zdraví, a až vám jednoho dne přivezu do dílny svého triumpha, nechám vás, abyste si s ním dělal, co uznáte za vhodné.“

Lauren vpíchla jehlu do paže a zatlačila na píst injekční stříkačky. Tím, že mu vstříkla alkaloid do krve, vysvobodila Francise Kowacka z jeho utrpení. Opiová tekutina pronikla do žíly na předloktí a sotva dosáhla mozkového kmene, okamžitě přehlušila nervovou zprávu o bolesti. Lauren se posadila na pojízdnou

stoličku, osušila pacientovi čelo a sledovala jeho dýchání. Muž se pomalu uklidňoval.

„Jmenuje se to morfin podle boha Morfea, takže teď si odpočiňte! Měl jste z pekla štěstí."

Kowack obrátil pohled k nebi.

„Já jsem si klidně nakupoval," pronesl muž tiše. „V oddělení mražených potravin mě srazil náklaďák a nohy mám na cimprcampr. Mohla byste mi říct, čemu přesně se ve vaší profesi říká mít z pekla štěstí?"

„Že neležíte v boxu hned vedle!"

Závěs vyšetřovacího boxu se poodhrnul. Profesor Fernstein se tvářil, jako by měl velmi špatný den.

„Myslel jsem, že tenhle víkend máte volno?" řekl Fernstein.

„Přesvědčení je věcí víry!" vypálila pohotově Lauren. „Šla jsem jen tak kolem, jenže jistě sám uznáte, že o práci tady není nouze," dodala a pokračovala ve vyšetřování pacienta.

„Na pohotovosti většinou nebývá o práci nouze. Ovšem ve chvíli, kdy si zahráváte s vlastním zdravím, zahráváte si se zdravím svých pacientů. Kolik hodin jste tento týden odsloužila? Vlastně nevím, proč se vás vůbec ptám, stejně mi odseknete, že kdo něco miluje, nehledí na únavu."

Fernstein vztekle opustil vyšetřovací box.

„Tak to je přesně náš případ," zamumlala Lauren, když přikládala stetoskop na mužův hrudník. Ten ji zděšeně sledoval. „Buďte bez obav, jsem ve formě a on je takhle nabručený pořád."

Teď pro změnu vešla do boxu Betty.

„Já se o něj postarám," řekla směrem k Lauren. „Potřebují tě vedle, máme toho dneska vážně až nad hlavu!"

Lauren se zvedla a požádala sestru, aby zatelefonovala její matce. Zůstane tu přes noc a někdo bude muset vyvenčit její fenku Kali.

*

Slečna Morrisonová myla talíře a Arthur klímal na pohovce.

„Tak se mi zdá, že je čas, abyste si šel lehnout."

„Taky mám ten pocit," protáhl se Arthur. „Děkuji vám za hezký večer."

„Buďte vítán v Pacific Street 212. Povahou jsem spíše zdrženlivá, ale budete-li něco potřebovat, můžete vždy zazvonit u mých dveří."

Když Arthur opouštěl byt, všiml si malého černobílého psíka nataženého pod stolem.

„To je Pablo," představila psa slečna Morrisonová. „Takhle by jeden řekl, že je mrtvý, ale on je rád, že může spát, to je jeho nejmilejší činnost. Vidíte, teď je čas ho probudit a vzít na procházku."

„Chcete, abych ho šel provětrat?"

„Běžte si raději lehnout, mám strach, že ve vašem momentálním stavu bych vás oba zítra ráno našla sladce pochrupovat pod nejbližším stromem."

Arthur se rozloučil a vrátil se do svého bytu. Rád by ještě chvíli pracoval na svém příbytku, jenže únava zvítězila nad jeho nadšením.

Natažený na posteli se s rukama pod hlavou díval pootevřenými dveřmi pokoje. Krabice naskládané v obývacím pokoji mu připomněly noc, kdy se v nějakém jiném čase nedaleko odtud zabydloval v posledním patře viktoriánského domu.

*

Bylo už po druhé hodině v noci a vrchní sestra sháněla Lauren. Čekárna pohotovosti se konečně vyprázdnila. Betty využila

chvíle klidu a rozhodla se doplnit materiál ve skříních vyšetřovacích boxů. Prošla chodbou a odhrnula závěs posledního boxu. Lauren tu spala spánkem spravedlivých, schoulená na lehátku. Betty zatáhla závěs a s pokýváním hlavy se vzdálila.